

ledes at det er givet, at ikke alene Loven af 1920, men ogsaa Loven af 1925 angaaende Invalideudlaanene og angaaende en Anvendelse af 2 Mill. Kr. under særlige Betingelser for saa vidt gælder, som der ikke i Loven er fastsat bestemte Frister for deres Udløb. Det gælder imidlertid begge de Tilfælde, jeg har nævnt, idet Bemyndigelsen til at yde $\frac{3}{4}$ Mill. Kr. til Udlaan til Invaliders udløb med Kalenderaaret 1926, og ogsaa den anden Bestemmelse er udløbet. Men i øvrigt gælder Loven af 1920 fremdeles og altsaa de almindelige Principper, som der er udtalt, for saa vidt de ikke modificeres ved Forslaget om Tillæg til Loven.

Det, jeg forstod interesserede det ærede Medlem Hr. Holger Andersen mest, var, om der vedblivende kunde være Adgang til Udlaan til Invaliders paa de Vilkaar, som angives i Loven af 1925. Den Gang Loven blev givet — det var for øvrigt under den foregaaende Regering —, mente man fra Regeringens Side, at de Begæringer, der kunde fremkomme fra Invaliderne, efter al Sandsynlighed vilde være fremkommet i Løbet af Aaret 1926, og den tidligere Regerings Antagelse i den Henseende er heller ikke slaaet fejl, thi der er indgaaet saa mange Laaneandragender, at man maa sige, at de $\frac{3}{4}$ Mill. Kr., der stod til Raadighed, praktisk talt er fuldt optaget. Men da jeg har bragt i Erfaring, at der vedblivende er Invaliders, som ønsker Laan og vilde være berettigede til at faa dem efter de gamle Vilkaar, hvis Loven fremdeles gjaldt, og der altsaa vedblivende er en Laanetrang hos Invaliders, og da jeg anser denne Anvendelse af Laanekassens Midler for særdeles forstandig og gavnlig, skal jeg være meget villig til under Udvalgsbehandlingen at stille et Ændringsforslag om, at der — idet man bliver indenfor Grænsen af de $7\frac{1}{2}$ Mill. Kr. — af disse stilles yderligere 250 000 Kr., for at nævne et Tal, til Raadighed for dette Formaal i Fremtiden — her tror jeg ikke, man behøver at sætte nogen Tidsgrænse, thi det kan ifølge Sagens Natur ikke være saa længe, før Invalidernes Laanetrang vil være nogenlunde udtømt — og saa i øvrigt paa samme Vilkaar som angivet i Loven af 1925.

Flere ærede Talere har henledt Opmærksomheden paa Fiskeriet, og jeg hører ogsaa til dem, der tror, at Sønderjyllands Fiskerimuligheder ikke er vel udnyttet, og at der var ikke saa lidt mere at gøre her. Dette hører jo ind under Laanekassens Omraade, og dens Administration vil ganske sikkert ogsaa have sin Opmærksomhed

henvendt paa Udlaan til Fiskere, for saa vidt det kan godtgøres, at dette virkelig vil hjælpe Erhvervet, og at Pengenes Anbringelse ikke maa anses for at være letsindig.

Endelig skal jeg takke de ærede Ordførere for alle fire Partier for den Velvillie, hvormed de har modtaget Lovforslagene, og jeg beder nu om, at man vil tilrettelægge Udvalgsarbejdet saaledes, at det kan blive udført i forholdsvis kort Tid, thi der hersker Nødstilstand i Sønderjylland, og hurtig Hjælp er dobbelt Hjælp.

Ulrich: At det foreliggende Lovforslag, naar det bliver ophøjet til Lov, vil blive et overordentligt Gode for Landmændene i Sønderjylland, er givet, men naar man staar overfor en saadan Særlovgivning, synes jeg, man er nødt til at spørge, om Forholdene blandt de sønderjydske Landmænd er saa fortvivlede, at de i væsentlig Grad adskiller sig fra de Forhold, Landets øvrige Landmænd lever under, og jeg maa sige, at jeg tror ikke, at dette er Tilfældet — jeg er naturligvis villig til at lade mig overbevise om det modsatte, hvis nogen kan føre Beviset, men det tror jeg ikke, nogen kan. Naar jeg ikke mener, at dette er Tilfældet, finder jeg heller ikke, at man i den danske Rigsdag kan vedtage dette Lovforslag uden dermed at forpligte sig til at gennemføre lignende Foranstaltninger overfor det betrængte Landbrug i den øvrige Del af Landet, naar det rejser berettigede Krav overfor Rigsdagen. Jeg vil derfor gerne anmode den højtærede Finansminister om at overveje, om Regeringen ikke kunde tænke sig at gaa til lignende Foranstaltninger for Landbruget i den øvrige Del af Landet, thi den Adgang til Konvertering af dyre Laan, som man faar gennem dette Lovforslag, er saa sandt tiltrængt i hele det danske Landbrug, saavel i det gamle Land som i Sønderjylland. Den højtærede Finansminister kan jo ikke være uvidende om, at Krisen indenfor Landbruget er af en ganske overordentlig alvorlig Karakter, og jeg synes, at Regeringens Overvejelser med Hensyn til Hjælpeforanstaltninger for Erhvervene ogsaa maa udstrækkes til at gælde Landmændene, og det lige saa fuldt Landmændene i det gamle Land som Landmændene i den Kreds, som nu nyder den store Ære at være repræsenteret af Landets Statsminister. Jeg indrømmer, at det sikkert maa betragtes som klog Politik at vælge den vordende Statsmini-